

Evangelí del dia 7è de l'octava de Nadal

“La Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres”. Jesús ens ha aconseguit que, per la gràcia, siguem germans seus i per tant fills adoptius del Pare. Tractem Déu amb confiança filial.

Evangelí (Jn 1, 1-18)

Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a

l'existència, i res no hi ha vingut sense ell. En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la. Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni. Existia el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes. Era present en el món, que per ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. No han nascut per descendència de sang, ni d'un desig carnal, ni d'un voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que

ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat. Joan dona testimoni d'ell quan proclama: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi em passa al davant, perquè, abans que jo, ell ja existia». De la seva plenitud, tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia. La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist. A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

Comentari

Providencialment l'Evangeli de l'últim dia de l'any civil coincideix amb el pròleg de Joan, el qual ens parla de la nova creació en Jesucrist.

Acabem de celebrar el Nadal de nostre Senyor i l'Església ens recorda

la gran novetat que aquest esdeveniment ha suposat.

Joan comença el seu Evangeli afirmant que “a Déu, ningú no l'ha vist mai”. En efecte, a través de tot l'Antic Testament hom pot descobrir com un desig continu de conèixer Déu, de contemplar el seu rostre: “Busqueu la meva presència! Buscar-la és el que vull, Senyor!”. (*Sl* 27, 8-9).

Els profetes més propers al Déu d'Israel, com Moisès o Elies, van poder veure la seva glòria, però no els va ser concedit veure la seva cara: “Jo faré passar davant teu tota la meva bondat (...). No podràs veure la meva cara, perquè qui em veu no pot continuar vivint” (*Ex* 33, 19-20).

Quelcom ha canviat ara, però, perquè “el Déu Unigènit, el que està al si del Pare” ha vingut a la terra per “explicar-nos” qui és Déu, perquè puguem contemplar Déu fet home. Aquesta ha estat la vida de Jesús que

llegim a l'Evangelí: la narració viva
de la nostra relació amb un Déu que
és Pare nostre.

Contemplar aquests dies
l'Omnipotent fet Nen, i acollir-lo a la
nostra vida amb nova generositat,
ens recorda que hem rebut la
“potestat de ser fills de Déu”.

“Descansa en la filiació divina. Déu
és un Pare —el teu Pare!— ple de
tendresa, d'infinit amor. —
Anomena'l Pare moltes vegades, i
digues-li —a soles— que l'estimes,
que l'estimes moltíssim!: que sentis
l'orgull i la força de ser fill seu” (Sant
Josepmaria, *Forja* n. 331).

Giovanni Vassallo // Justin
Luebke - Unsplash

opusdei.org/ca-es/gospel/dia-7e-de-loctava-de-nadal/ (12/03/2026)